

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1965

N:o 4

Joulurauha

”Kunnia Jumalalle korkeudessa ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto.” Nämä enkelkuoron sanat tahtovat olla meitä puhuttelemassa tänäkin jouluna. Niiden sanojen sisältö kuvastaa syvintä ja rikkainta elämää. Kunnia Jumalalle korkeuksissa saisi kaikua aina rinnastamme, koska me olemme kokonaan Hänen varassaan eläviä ja Hänen lahjoistaan nauttivia ihmisiä.

Meidän kunnioituksemme ja palvontamme kohde tulee hyvin selvästi näkyviin jokapäiväisessä elämässämme. Jos me asetamme tuoksi kohteeksi itsemme, on siitä mitä selvimmät seuraukset kaikkeen käyttäytymiseemme. Tällöin meissä asuu voimakas tuomion henki, joka on valmis näkemään toisissa vain pahaa, vain kyvyttömyyttä, velttoutta jne. Kaikki kunnioitus toisia ihmisiä kohtaan häviää, ja sen mukana häviää myös rakkaus. Kuitenkin me ihmettelemme, minkä vuoksi lähimmäisemme alkavat karttaa meitä, vaikka itse mielestämme olemme oikein pidettyjä henkilöitä.

Meillä siis pitäisi olla taito kunnioittaa ja rakastaa toisiamme. Tuon taidon saavuttaminen on kuitenkin monelle hyvin vaikea asia. Se saattaa olla vaikeata vielä silloinkin, kun on oppinut vähän kunnioittamaan Jumalaa. Mutta sittenkin on niin, että jo vähäinenkin Jumalan kunnioittaminen pitää ihmistä hereillä. Se muistuttaa häntä hänen omasta pienuudestaan ja Jumalan valtavasta voimasta ja väkevyydestä. Tuohon kunnioitukseen liittyy pyhä tunto Jumalan rakkaudesta, mikä kohdistuu jokaiseen ihmiseen. Tällöin joutuu punnitsemaan myös jokaista lähimmäistä Jumalan rakkauden kohteena. Silloin muistuu mieleen, että Taivaallinen Isämme on hänenkin edestään antanut rakkaan Poikansa tulla maailmaan ja kuolla syvästi kärsien ristin puulla hänenkin syntiensä sovitukseksi. Hän on siis samaan perheeseen kuuluva ja samoista lahjoista nauttiva ihminen, kuin minäkin, joka häntä arvostelen ja tuomitsen. Jumalan kunnioitus nostaa esiin myös lähimmäisen kunnioittamisen.

Ihmisen tie rauhaan on suuresti riippuvainen hänen suhteestaan Jumalaan. Mitä enemmän hän oppii kunnioittamaan Jumalaa, sitä enemmän hän oppii kunnioittamaan myös lähimmäistään. Mitä enemmän hän oppii tuntemaan Jumalan rakkautta,

Jatkoa takakannella



PIRTIN
Viesti+

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 4 Päätoimittaja Helvi Valkonen 1965

Meille on syntynyt Vapahtaja
ja teille ja heille

*vastuu on siirretty enkelien mainostoimistolta ihmisille
yövuorolaisen sydän sykähtää ilosta
kun lukee tai kertoo joulun toverille
on riemu hoitaa enkelin virkaa
vaikka tekee sen vain veeteenä
jouluö on juhlayö työpaikallakin*

*Vapahtaja ei ole yksityisomaisuutta
iloitaan ja KIITETÄÄN YHDESSÄ JUMALAA*

kaikki

**KAIKESTA MIKÄ ON TAPAHTUNUT
JA MINKÄ HERRA MEILLE ILMOITTI**

*Olavi Kaukola: Se on.
Joulupäivän saarnasta.*

Isä, Poika ja Pyhä Henki

Olemmeko huomanneet, kuinka viisas ja rikas Jumala meillä on? Tälläkin hetkellä Hän lähestyy omiaan kaikkien yllämainittujen persoonien kautta. Kokiessamme joka päivä Jumalan isällistä huolenpitoa me pienet ihmiset joudumme usein ihmetellen kysymään: "Mikä on ihminen, että sinä häntä muistat."

Jumalan käsittämätön rakkaus syntistä kohtaan ilmenee jo ensimmäisiltä raamatun lehdiltä ja jatkuu "punaisena lankana" aina sen viimeisille lehdille saakka. Muistamme raamatun alkukertomuksista syntiinlankeemustapahtuman. Ihminen rikkoi silloin ensimmäisen kerran Jumalan käskyt. Seuratessamme ihmistä edelleen paratiisista karkoittamisen jälkeen havaitsimme, että pahuus lisääntyi suuresti. Jumalan vallassa olisi ollut ihmisten lopullinen hävittäminen, mutta sitä Hän ei suuressa rakkaudessaan tehnyt. Jumalan suunnitelmiin kuului pelastaa ihminen "synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta". Ihmiskunnan historian valtavin ihme tapahtuu uuden liiton aikana, kun Jumala tulee alas synnin maailmaan Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa. Eräässä jouluvirressä veisaamme tähän liittyen sattuvasti: "Syntyi tänne Jumala, neitsehestä puhtahasta. Sana tuli lihaksi..." Jumala vaelsi maanpäällä ihmisen muodossa persoonassaan Pojassa Jeesuksessa Kristuksessa. Jeesus koki kaikki ihmisen kiusaukset — hän kesti ne kuitenkin. Ratkaisevinta pelastumisessa on juuri tämä, että Jumalan Poika voittaa synnin, lunastaen näin kadotetun ja tuomitun ihmisen viattoman kärsimisensä ja kuolemansa kautta. Ei ihme, että syntinen ihminen riemastuu Jeesuksen syntymäjuhlanä veisaamaan: "Sua Jeesus, Kristus kiitämme, kun synnyit veljeksemme. Kiitos Jumala..."

Kun Jeesus oli helatorstaina mennyt opetuslastensa luota taivaaseen, oli oppilaiden mieli ymmärrettävästi haikea. Jeesus oli kuitenkin lohduttanut heitä sanoen: "Ja katso, minä lähetän sen, jonka minun isäni on luvannut..." Hän, johon Jeesus viittasi oli kolmas Jumalan persoona, Pyhä Henki. Pyhän Hengen voimaa tarvitsemme me kaikki Kristuksen seuraan lähteneet jatkuvasti. Hän lohduttaa, virvoittaa ja puolustaa, kun omat voimat käyvät riittämättömäksi.

Jeesus kutsuu Jumalaa Isäksi. Meilläkin on oikeus Jeesuksen veljinä kuulua Isän lasten joukkoon. Siksi me nytkin, lasten lailla saamme jättää kotimme, omaisemme, työmme ja kaiken Isän varjelevien käsien huomaan.

Eero Moilanen



Joulu on

*Joulu on.
Kylän juhla-valot loistaa.
Yllä tumman hongikon
tähti yötä poistaa.*

*Yksinään
vilkkuu tunteissansa hiukan
maahan mustan-pimeään.
Antaa valon niukan.*

*Kirkastuu
myöskin synkkyys mielen salon.
Orpo, yksinäinen puu
viihtyy alla valon.*

*Maailmaan
kerran Daavidin kointähti
syttyi, loistaa voimassaan.
Herralta se lähti.*

*Vieläkin
kertoo siitä armon sana
sätein sammumattomin,
tunnon rauhaa antavana.*

*Jeesus on
tullut, tuomituille tuonut
anteeks'annon, sovinnon,
lahjaksi sen suonut.*

*Äänessään
lohtu on ja pyhä voima.
Yksin hänen verellään
tyyntyä tunnon soima.*

*Lapsi maan
virvoituksen saapi. Sillä
häntä teillä saatellaan
myöskin pimeimmillä.*

*Alkavat
Herran kanssa uudet matkat
armon voiman antamat.
Niinkuin aloit, jatkat.*

*Loistavaa
katso yössä tähtein rataa.
Liekkiä sen hohtoisa
maan nyt piiriin sataa.*

Lauri Saalasti



Kanttori
KALLE
TIAISEN
muistolle

Viime elokuun 8 päivänä sai Kiteen kanttori Kalle Ferdinand Tiainen kotiinkutsun 76-vuotiaana.

Vielä tämän vuoden eräässä Pirtin Viestin numerossa oli kanttori Tiaisen kirjoitus, josta voi nähdä, mikä osuus hänellä on ollut opistomme elämässä. Niin, hän se oikeastaan on opistomme perustaja ja isä. Nurmeksen evankelinen kansanopisto on eräs hänen suuri näkynsä toteutuneena.

Kuhmossa kanttorina toimiessaan hän oli saanut ajatuksen Kainuun ja Pohjois-Karjalan nuorisolle tarpeellisesta evankelisesta kansanopistosta. Luonteensa mukaisesti hän ryhtyi asian hyväksi toimimaan. Hänen hellittämättömien ponnistelujensa tuloksena löytyi opistolle myös paikka, jota parempaa ja kauniimpaa tuskin voi ajatella. Tästä hän mielenkiintoisessa kirjoituksessaan "Kun Haikola vaihtoi omistajaa" kertoikin. Hänen rohkeutensa ja uskalluksensa ansiosta työ pantiin alulle sota-ajan vaikeuksista huolimatta tammikuussa 1942. Tällöin hän toimi jo Kiteellä kanttorina. Sieltä saakka hän meistä alkuvuosina huolehti. Kuinka monta kertaa hän opistomme asioissa joutuikaan lähtemään liikkeelle. Sitten tuli Kiteen opiston vuoro vallata hänen ajatuksensa.

Muistan monet Kuhmoon tehdyt matkat alkuvuosina. Saara Malisen muistojuhlat Mehtolassa, kinttupolkujen ja järvimatkojen takana, olivat varsinainen liikkeellelähdön syy. Mutta siinä ohessa ja koko ajan oli opiston asia ohjelmassa. Oli ihmeellinen elämys hänen opastamanaan tutustua Kuhmon ystäviin. Pyörillä oli tehty matkaa Nurmeksesta Kuhmon Lammasperään. Monet talot, niiden asukkaat, entiset ja nykyiset, tulivat selostetuiksi. Usein poikettiin sisällekin ja silloin koin jotain ainutlaatuisia, näin niin aitoa ja sydämellistä tapaamisen iloa, että juhلاميeli virittyi ihan itsestään. Kuhmon ajat olivat merkinneet kanttorille hengellisessä suhteessa paljon, ilmeisesti juuri profeetanomaisen Saara Malisen ansiosta. Siitä syystä olivat hänen miltei jokakesäiset Kuhmon matkansa kuin pyhiinvaellusta.

Siunaustilaisuudessa oli Kiteen kirkko ääriään myöten täynnä saattoväkeä, vaikka oli arkipäivä. Seurakunnan kirkkoherra muis-

tosaarnassaan sanoi mm: "Kaikki tunnustamme, että hän oli ihminen jolta saimme paljon. Koko hänen elämänsä käsittävä tunnus oli Kristus. Hän pani alttiiksi kaikki voimansa palvellakseen." Kiteen opiston johtaja, pastori Hytönen, siunauspuheessaan etsi vastausta kysymykseen, miksi vanhurskaan muistoa siunataan. Ensinnäkin hänen osoittamansa uskon voiman takia. Kiteen opiston perustamisvaikeuksissa oli kanttorilla ollut tunnuksena: "Jos se on Jumalan tahto, niin kaikki esteet voitetaan." Toiseksi siunataan sentakia, että hänen askeltensa jäljet jatkavat siunausta eteenpäin vielä tuleviin vuosikymmeniin. Hänellä oli yksi intohimo, kirkastaa Kristusta kaikin tavoin ja varsinkin nuorille, laullalla, sanalla, elämällä. Hänelle oli ominaista vaatimattomuus, vähäeleisyys ja pyyteettömyys.

Esitettyihin sanoihin on helppo yhtyä. Kanttori Tiaisessa oli loppuun saakka nuorekasta intomieltä ja evankeliumin antamaa alttiutta. Ei hän vaivojaan laskenut eikä leivisköitään kaivanut maahan. Hän on meille kehoittava esimerkki, ei itsessään vaan Kristuksen armahtamana ja innoittamana ihmisenä. Kunpa opistomme työssä ja toveriliittolaisten elämässä voisi jatkuvasti olla jotain hänen hengestään. Niin parhaiten kunnioitamme hänen muistoaan. Olemme Taivaalliselle Isälle kiitollisia kanttori Tiaisesta ja siunaamme hänen elämäntyötään.

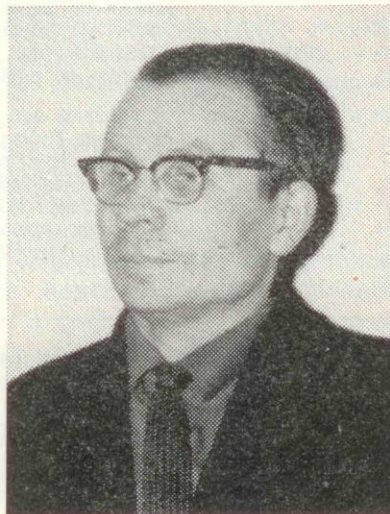
Helvi Valkonen

Veistonopettaja

OSMO

URJANHEIMO

50-vuotias



Kukapa sitäkään uskoisi! Vuonna 1947 hän saapui Punkalaitumelta mukanaan Anna-rouva ja lapset Eeva ja Jukka. Vuosia on nyt vierähtänyt Kohtavaarassa 18 ja lapsiluku kasvanut 7:llä. Rikasta ja monin tavoin sykkivää elämää ovat nämä vuodet mer-

Adventti

*Vieläkö olemme sinun
kun voitat lähellä ja kaukaa,
paitsi meissä,
kun vastaasi humisee taajeneva askel,
äänet kimpoavat: tule!*

*Pelon adventti sydämissämme
vieläkö olemme sinun?
Olemme vaienneet, Herra,
siksi hiljaisuus meissä
siunatun nimesi kuiskaa.*

Totta on laupeus

*Ojenna kätesi, Herra,
armahda maailmaasi.
Totta on tuomio ylitse syntien.
Ojenna kätesi, muista lunastamaasi.
Meidän on pelko ja turhuus ja eksyminen.*

*Jumalan Poika edestä ihmisten,
Marian lapsi, seimessä tuuditettu.
Muistamme tallin ja tähden, syntymäyösi,
tunnumme hetken iloa enkelien.
Totta on laupeus sinussa, siunatussa,
totta on sinussa elämä iäinen.*

kinneet niin perheen kuin opiston puitteissa, mikä on tietysti ennenkaikkeaa tiennyt ponnisteluja ja monenlaista huolehtimista.

Ammattinsa taitavana puutyönopettajana on hän saanut nähdä kauniita tuloksia työstään. Hän on myös monipuolisesti asioista kiinnostuneena voinut antaa merkittävän panoksensa opistoperheen yhteiselämään ja toivottavasti myös itse saanut kokea opistoelämän antoisaa puolta.

Monet perhejuhlat ja yhdessäolon hetket ovat ehtineet työntekijöitä yhdistää niinkuin myös "aikojen vaihtelut" opistomme työssä iloineen ja suruineen. Kiitämme uskollisuudesta. Suuri toveriliittolaisten joukko on toivomassa onnea ja jatkuvaa Jumalan läsnäolon siunausta.

Köyhille julistetaan evankeliumia

ON satanut lunta ja pyryttänyt. Vaikea kulkea työhön — liian lyhytvartistet kengät jalassa — suojaavat huonosti. On pimeääkin aamulla klo 7:n aikaan.

TOINEN on kulkenut edellä — seuraan jalanjälkiä ja pääsen määräpaikkaan. Ei läheskään niin vaikeaa kuin luulin.

TAVALLISENA päivänä on myös vaikeaa tavallisella ihmisellä. Leipä kyllä riittää, mutta naapuri sai hienomman osakkeen. Rahani olisin voinut sijoittaa toiseen pankkiin paremmalle korolle. Entä jos terveyteni ei kestä?

Vaikea kulkea eteenpäin.

Pelottaa huomisen päivä ja tämäkin.

Miksi en saa rauhassa nauttia elämästä?

KRISTITYN elämän matkalla myös sataa ja tuulee ja myrskyyä ja on lumiesteitä. Joskus on vaarallisen rauhallista — sen jälkeen voi tulla kovempi myrsky. Onko varustauduttu huonosti?

NÄINÄ päivinä todetaan monta kertaa Joulun olevan lähellä. Tähän toteamukseen usein liittyy kova kiire, työ ja touhu.

MITÄ merkitsee, että Joulu on lähellä?

”— sokeat saavat näkönsä ja rammat kävelevät, pitaliset puhdistuvat ja kuurot kuulevat, ja kuolleet herätetään, ja köyhille julistetaan evankeliumia —”. JEESEKSEN SANOMIA SANOJA OMASTA TYÖSTÄÄN.

Jeesus on Joulun sisältö. Joulu merkitsee vapautumista; myrskystä ja lumiesteistä ja elämän pelosta ja kaikesta mikä painaa. Joulu merkitsee evankeliumia: Jeesus on kulkenut edellä ja tahtoo minun kulkevan Hänen jälkiään. Jeesukselta saamme oikeat varusteet liian vaikeita ja puutteellisia asioita vastaan. Jeesuksen sovitustyö on yksi ja täydellinen varuste, jonka Hän itse tarjoaa meille tänäkin Jouluna. Tahdommeko vastaanottaa Hänet?

Pyydelkäämme, että Joulu merkitsisi Sinulle ja minulle ILO-SANOMAA.

Elvi Heikkinen

SELÄLTÄ TUULEE

Kävin tervehtimässä täällä Lapissa siirtolaisena asuvaa karjalaismummoa hänen täyt-täessään 90 vuotta. Mummon ajatukset viipyivät menneisyydessä. Hän oli syntynyt Laatokan rannalla ja viettänyt siellä elämänsä parhaat vuodet aina vanhuuteensa saakka.

Laatokan tuulet olivat varmaan liittyneet erittäin vaikuttavasti mummon elämään siellä. Näytti, että tuuli oli ainoa, joka liitti hänen ajatuksensa nykyisyyteen. Kun hän näki ikkunasta tuulessa huojuvat puut, sanoi hän toistamiseen: ”Selältä tuulee.” Tuossa toteamuksessa oli aina hieman huolestunut sävy.

Oli kuitenkin muutakin, joka oli vanhuksen mieleen jo lapsuudesta jäänyt. Kun pyysim-laulun, alkoi mummo harvinaisen heleällä äänellä veisata tuttua jouluvirttä Enkeli taivaan. Enkelin ilmoittama sanoma Jeesuksen syntymästä oli toinen liittymäkohta menneisyyden ja nykyisyyden välillä.

Kun lähdimme, sanoi mummo jälleen: ”Selältä tuulee — menkää varovasti rantoja pitkin!”

Raamatun sana ”Kun tuuli käy hänen ylitseen, ei häntä enää ole”, tuli elävästi mieleen. Tuntui, kuin mummon toteamus ”selältä tuulee” olisi kätkenyt huolen juuri siitä, että tuuleminen jättää jälkeensä tyhjyyttä, se kadottaa elämää.

Tuuli oli käynyt. Se oli vienyt mummolta aviopuolison, pojan, kotiseudun ja kodin.

Tuuli on voimakkaana käynyt myös tämän seudun asukkaiden ylitse. Rauman merionnettomuus järkytti koko kansaa, mutta erityisen kipeänä se on koettu niissä kodeissa, joissa joka hetki joudutaan toteamaan ”Ei häntä enää ole”. Paa-lasmaan nuorten hukkuneiden omaisten sepele siunaustilaisuudessa Raumalla koettiin ehkä järkyttävimpänä, mutta toisaalta kuitenkin sydämellisesti lohduttavana osanoton ilmauksena.

Tuulessa kuuluu Jumalan ääni. Siinä on kuin Isän kirje taivaan kodista. Kun ”selältä tuulee”, niin myrsky voi ajaa meidät myös vihollisen puolelle. Synti voi saada vallan meissä niin, ettemme kuule enää Jumalan ääntä. Siksi on tarpeen ”kulkea varovasti rantoja pitkin” Jumalan sanan ohjeisiin, lupauksiin ja lohdutuksiin luottaen ja pitää huoli siitä, että jokainen ihminen saa jo lapsena kuulla sanoman Vapahtajasta ja voi siten kaiken ajallisen kadotessa kokea omistavansa iäti samana pysyvän Jeesuksen Kristuksen, joka on myös kuoleman voittaja.

Lohduttakoon kaikkia surevia usko siihen, että jokainen Jeesukseen uskova elää, vaikka olisi kuollutkin.

Laura Kemppinen

Uunna vuonna

Minä olen sama, minä olen ensimmäinen, minä olen myös viimeinen. — Unohtaako vaimo rintalapsensa? Vaikka he unohtaisivat, minä en sinua unohda. — Teidän vanhuuteenne asti minä olen sama, hamaan harmaantumiseenne saakka minä kannan; niin minä olen tehnyt, ja vastedeskin minä nostan, minä kannan ja pelastan. Jes. 46, 48 ja 49.

Nyt, uuden vuoden alettua, me kiitämme Sinua, Isä, kuluneista päivistä, jotka elettäviksemme annoit. Kiitämme elämän osasta, jonka valitsit meille, että me siinä Sinua palvelisimme. Kiitämme Sinua siitä, että kätesi meitä taluttaa, niin että saamme turvallisesti kulkea. Kiitämme niistä ihmisistä, jotka olet meille antanut heidän kanssaan yhdessä elääksemme. Heidän läheisyytensä on Sinun siunaustasi meille. Anna meidänkin olla Sinun siunauksesi välittäjiä. Älä hylkää meitä syntiemme tähden. Anna meille uuden vuoden mukana uusi sydän ja uusi armo.

Jaakko Haavio: Taivaan avain

ROHKENETKO MINKÄ MAKSOI

Mitä merkitsee olla Jumalan lapsi? Rohkenemmeko tunnustaa sen? Jo muinaisina aikoina kristityt saivat kärsiä vainoa ja pilkkaa, monet marttyyrikuoleman.

”Rohkenetko minkä maksoi aina Herraas tunnustaa, vaikka maailma sua pilkkaa, vastustaa ja vainoaa?” Rohkeneeko tämä sukupolvi! Monesti joutuu ratkaisevan kysymyksen eteen, jolloin täytyy ottaa kanta asiaan. Menemmekö silloin joukon mukana. Sanomme kenties ettemme oikein tiedä miten se on jne. Mutta Jeesuksen sanat kuuluvat: ”Joka kieltää minut ihmisten edessä, sen minäkin kiellän Isäni edessä, joka on taivaissa.” Kuinka voit piilottaa uskosi, jos olet todellinen lapsi. Monta kertaa toveri, joka hymähtää Sinulle, voi saada piston sydämeensä, siellä voi alkaa versoa jotakin.

Maailman kiitos ja kunnia on lyhytaikaista. Jokaisen ihmisen on

ratkaistava yksin, mihin "leiriin" hän kuuluu. Ei voi kulkea pitämällä toista jalkaa leveällä, toista kaidalla tiellä eikä horjua sinne tänne sen mukaan, mitä mieltä ympäristö kunakin päivänä on.

Ihminen omassa voimassaan ei kestä, joka päivä hän tarvitsee armoa, uutta rohkeutta, oikeaa tunnustajamieltä. Meidän täytyy opetella yhä uudestaan muistamaan: "Ensin risti, sitten kruunu, rauha jälkeen taistelun."

Anja Kärkkäinen

Kauhavalta

Terveiset täältä Etelä-Pohjanmaan lakeuksilta! On monta kertaa ollut mielessäni kirjoittaa Pirtin Viestiin, mutta aina on jäänyt. Nyt kun olen täällä kaukana opistokodista, sen opettajista ja ystäväpiiristä, olen usein ajatuksissani siellä teidän luonanne.

Sinne opistokotiin oli niin hyvä ja turvallinen tulla viettämään monia juhlahetkiä arkisen työn keskeltä. Unohtumattomia ovat myöskin ne hetket, joita Kuhmon opistolaispiirissä sain viettää. Niitä kaipasin täällä Kauhavalla ollessanikin.

Ihmeelliset ovat Jumalan tiet. Näin kerran lehdestä keväällä 1963, että piirisihteeri Harju tulee pitämään hartaushetkeä naapurikoululle. Menin sinne pyytäen Taivaan Isältä, että hän johdattaisi ystävikseni evankelisen opiston käyneitä. Sain piirisihteeri Harjulta kuulla, että viikon perästä helatorstaina on Kauhavan kirkossa Kauhajoen kansanopiston johtaja past. Tamminen rouvineen pitämässä opistojuhlaa ja että opistolaisilla on väliajalla kahvitarjoilua. Menin ja kysyin tytöiltä, onko heillä ollut mitään toimintaa. Kuultuani, että opistolaispiiri kokoontuu aina silloin tällöin, sanoin: "Minä olen Nurmeksen opiston käynyt ja tulen mukaanne." Pieni on ollut joukkomme ja sekin on Kauhajoen, Kaustisen ja Loimaan opiston käyneitä, mutta kaikille meille on yhteistä Siionin Kanteleen laulut. Harvoin olemme saaneet kokoontua, sillä kaikilla on omat tehtävänsä ja minulla on ollut sairauttakin, joka on ollut esteenä, mutta kiitos Taivaan Isälle, että saan taas olla terveenä.

Pian on joulukuukaudet. Kunpa sydämässämme voisimme tuntea oikeata joululiloa. Toivotan kaikille Pirtin Viestin lukijoille Joulurauhaa ja Jumalan siunaamaa Uutta Vuotta!

Anna-Maria Honkola, o.s. Pulkkinen

Uusi vaihe

eräällä tavalla on nyt opistomme elämässä, niinkuin olette voineet todeta. Uusia nuoria opettajia on tullut lähteneitten sijaan ja tarttunut innolla tehtäviinsä. Tässä yhteydessä emme kuitenkaan voi olla muistelematta niitä, jotka lähtivät.

Opettajapari Honkasalon saimme pitää useita vuosia, talousopettaja Eila Honkasalon 5 vuotta ja agrologi Väinö Honkasalon 4 vuotta. Edellinen oli kotoisin Puumalasta, jälkimmäinen Porista. He olivat nuori pari tullessaan. He antoivat talollemme nuoret voimansa ja tuoreen innostuksensa sulautuen ihanteellisesti opistoperheeseen. Kotiin syntyi näinä opistovuosina Marjut, Tarja ja Markku ja olivat he meille kaikille läheisiä "opiston lapsia".

Käsityönopettaja Kaisu Koho Kuopiosta hoiti 2 työkautta ompelunopettajan sijaisuutta uurastaen työssään hiljaisena ja tunnollisena.

Agrologi Matti Kuusisto, Teuvan poika, tuli maatalousopettajaksi Väinö Honkasalon seuraajana, mutta oli vain vuoden. Kuitenkin hän pani työhön sydämensä jääden muistoissamme elämään.

Kansakoulunopettaja Tarja Saarikivi saatiin yleisaineitten opettajaksi viime talvena vallinneen johtajatilanteen vuoksi. Tämän syksyn on hän vielä jatkanut toimintaansa apulaisjohtajan ollessa virkalomalla. Myös hänestä opistohenkisenä ja nuoria ymmärtävänä opettajana on iloittu.

Omat syynsä ovat olleet lähtöihin ja teitten eroamiseen. Kun heidänkin elämässään on uusi vaihe, toivomme siunausta nykyisissä tehtävissä. Kiitämme opistolle annetuista elämän vuosista voimatta samalla estää haikeaa kaipauksen mieltä.

Rakkaus kaikki voittaa

"Sentähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus." Matt. 24: 12.

Rakkaus on niin suuri asia, ettei sitä osaa koskaan tarpeeksi ajatella saati sitten elämässä toteuttaa. Jokainen ihminen varmaan tuntee puutteensa tässä suhteessa ja huomaa monesti, kuinka rakkaus on kylmennyt ja sijalle tullut rakkaudettomuus.

Ylle merkitty raamatunkohta on siitä yhteydestä, jossa Jeesus puhuu lopun ajasta, toisen tulemisensa päivistä. Jeesus pitää hyvin tärkeänä, että rakkaus on elämän perustekijöitä. Niinpä Hän sanoi omille opetuslapsilleen Joh. 13: 34, 35: "Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne... Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus." Ei Jeesus kumonnut kymmentä käskyä, vaan Hän ikäänkuin kiteytti ne kahteen pääasiaan: "Rakasta Jumalaasi yli kaiken ja lähimmäistäsi kuten itseäsi."

Olemmeko oikein ymmärtäneet nämä Jeesuksen opetukset. Kenties elämässämme on ollut aikoja, jolloin on sydän ollut tulvillaan rakkautta. Kenties meillä on omaisia ja ystäviä, jotka meitä rakastavat, ja niin voimme osoittaa vastarakkautta. Tämä on hyvin inhimillinen ilmiö, eikä siinä sinänsä kai mitään pahaa olekaan. Mutta Jeesuksen käsky ulottuu varmaan laajemmalle. Jo Hänen lähimmäisvertauksensa selvästi osoittaa sen. Sempä vuoksi meidän on syytä mennä itseemme ja tutkia asennoitumistamme Jumalan sanan valossa. On myös tarpeellista tarkkailla "ajan merkkejä". Jos me vilpittömiä olemme ja Jumalan sanan valo on saanut silmiämme avata, niin emmekö ole toteamassa, että laittomuus on vallalla. Rakkaus on kylmennyt ihmisten välisissä suhteissa, kansojen kesken — jopa perhepiirissä on havaittavissa entistä enemmän epäsopua. Joku voi sanoa: Niinhän on kautta aikojen ollut ja tulee olemaan. Niinpä kyllä, mutta on olemassa ero, jonka perusteella voi uskoa, että "luopumus saa vallan": jumalattomuus lisääntyy ihmisten lisääntyessä. Miksi ei ole toisin päin! Onhan evankeliumi keskellämme ja sitä saa vapaasti melkein kaikkialla julistaa. Jopa on niin, ettei Pyhä Henki ole saanut synnyttää rakkautta uskovienkaan sydämissä. Useat ovat langenneet laittomuuden tekoihin, vaikka joskus ovat saaneet maistaa Herran hyvyttä. Nykyisin syrjäytetään monet aikaisemmin pyhinä ja

*Kuten viime numerossa jo mainittiin on Pirtin Viestin tois-
taiseksi syytä olla ilmestymättä. Tuntuu se tietysti vähän surul-
liseltakin, mutta kokeillaan nyt tätäkin. Toivottavasti silti yh-
teydentunne toveriiliittolaisten kesken on voimakas ja rukouksin
muistetaan toisiamme ja opistotyötä. Lehti kiittää kaikkia yhteis-
työstä ja etenkin avustajia sydämellisesti sekä toivottaa luki-
joilleen iloista joulumieltä ja siunausta uudelle vuodelle.*

kunnioitettuina pidetyt asiat muka nykyiseen aikaan soveltumattomina. Kehitys saa tietysti mennä eteenpäin, monessa mielessä se on ihailtavaa, mutta jos se jättää Jumalan sanan totuudet taka-alalle, olemme menossa pois siunauksen alta. Jumala ei anna itseänsä pilkata. Meidän olisi itsekunakin pyrittävä vakavasti käymään nöyrinä Herran eteen ja annettava Pyhän Hengen paljastaa tilanne, ettemme vain huomaamatta kulkeudu niiden "useimpien" joukkoon.

Jos me oikein ymmärrämme tuon Jeesuksen antaman "uuden käskyn", niin me iloitsemme ja kiitämme yhdessä jokaisesta Jumalan lapsesta, joka on annettu lähellemme, rakastettavaksemme. Alkuseurakunnassa oli vallalla tämä henki, koska heistä sanotaan: "Katsokaa, kuinka he rakastavat toisiaan." Tänä päivänä täytyy ehkä monesti sanoa: "Katsokaa, kuinka uskavaiset riitelevät keskenänsä." Herra auttakoon meitä tekemään parannusta tässä suhteessa, niin ettei uskomme joutuisi häpeään ja Jumalan armo maailman silmissä menettäisi suuruuttaan.

Rakkaus voittaa kaikki — peittää, kärsii, unohtaa, uskoo, toivoo jne. Suuri, siunattu armolahja, jota saa ja jota täytyy tavoitella! Rakkaus huomaa lähimmäisen hädän ja rientää auttamaan. Mikä ihana asia on todeta, että on uskovia, jotka käyvät uskalluksella esim. Jumalan valtakunnan työssä kieltäytymään monista elämän antimista, joita aineellisesti ajatellen saavuttaisivat toisin menettellen. Siunattuja tuhannet lähetystyöntekijät kaukaisissa pakkamaissa.

Jumalan rakkaus ilmestyi täydellisenä keskuuteemme Jeesuksessa. Jeesus itse oli rakkauden lähde ja esikuva ja on sitä vieläkin lupaustensa mukaan, koska Hän on "sama, eilen, tänään ja iankaikkisesti". Me ihmisinä emme voi käsittää Jeesuksen rakkautta sellaisena kuin se ilmeni, emmekä itse lihamme, turmeltu- neen luontomme, puolesta milloinkaan kykene heijastamaan aito- na jumalallista rakkautta. Kuitenkin meille on suotu se armo, että heikkoina ja puutteellisina, lankeavinakin, saamme toteuttaa Jumalan tahtoa. Jos me uskossa elämme, kilvoittelemme eteenpäin valvoen ja rukoillen, Jumalan sana oppaanamme, ei rakkaus voi jossain muodossa olla ilmitulematta. Ja kun tunnemme olevamme aivan kylmiä ja penseitä, ilman rakkautta ja voimaa, niin meillä on mahdollisuus käydä "puhdistuslähteelle". Jeesuksen nimessä ja veressä meille annetaan kaikki syntimme anteeksi.

Pian Jeesus tulee omansa noutamaan taivaan kirkkauteen, siellä ei enää ole rakkaudettomuutta eikä epäsofia, siellä vain kiitetään Karitsaa, joka on ostanut meidät verellään. Ethän tahdo jäädä pois tästä suuresta joukosta, onhan Sinullekin varattu paikka sinne.

Joulun valojen syttyessä mielemme jälleen lämpenevät. Saakoon rakkaus meitä muistamaan kärsiviä, sairaita ja kodittomia, edes rukouksin. Saakoon se yhdistää meitä toisiimme ja ennen kaikkea Jeesukseen, joulun Herraan. Vain rakkauden kohteina itse ollen ja toisia rakastaen saamme parhaimman siunauksen elämäämme. — Tervehdin teitä, rakkaat opettajani, lähellä ja kaukana, samoin te tuntemattomat opettajat, kaikki toveriliittolaiset ja Pirtin Vies- tin lukijat, toivoen teille iloa, rauhaa ja rakkautta Jeesuksessa.

Impi Pölönen

Täytetyt on ennustukset

Jesajan 11. luvussa, josta joulun epistolateksti on otettu, on eräs profeetta Jesajan ennustus Messias-kuninkaasta. Siitä käy ilmi, millaista syntyperää Vapahtajamme oli inhimilliseltä kannalta. Iisain kannosta puhkeaa virpi ja vesa hänen juuristaan. Hän oli siis kuningas Daavidin sukujuurta. Tästä ennustuksesta käy vielä ilmi, minkälaisia ominaisuuksia tällä maailman Vapahtajalla oli.

Jatkuu siv. 17

Oppilaat v. 1965—66

NURMES: Heikki Karjalainen, Mervi Korhonen, Pirkko Kuittinen, Aila Nieminen, Rau-ni Partanen, Esko Puoskari, Marja Rissanen, Pirkko Räikkö-nen, Lahja Siira, Hannu Timonen, Marketta Timonen.

PIELISJÄRVI: Eila Honka-nen, Mirja Ikonen, Helena Kal-tiainen, Maire Koivunen, Elli Ryynänen, Pertti Ryynänen, Eine Saarelainen, Sirpa Sotti-nen, Anna-Liisa Turunen, Tert-tu Turunen, Tuula Turunen.

JUUKA: Ritva Ahonen, Sirk-ka Alenius, Sirkka Hirvonen, Leena Kuittinen, Pentti Kuiva-lainen, Tuula Parviainen, Hil-ka Pehkonen, Seija Saastamoi-nen, Tapio Tuononen, Pertti Turunen.

VALTIMO: Anneli Hampinen, Seppo Kaikkonen, Marja-Liisa Karppinen, Terttu Kilpeläinen, Fanny Palm, Sirpa Suhonen, Irma Timonen.

ENO: Marjatta Heiskanen, Jouko Kontturi, Leo Laakkonen, Irja Sormunen, Martti Turunen.

KONTIOLAHTI: Liisa Leppä-nen, Tuula Martikainen, Tuu-likki Riihiilä.

SOTKAMO: Kyllikki Korho-nen.

POLVIJÄRVI: Vappu Reijo-nen.

RAUTAVAARA: Asta Ullgrén.

ILOMANTSI: Pentti Pesonen.

Täällä

maailmassa...

Täällä maailmassa näet käy varmasti siten, että jokaiselle hänen kutsumuksessa ja virassa ollessaan päivittäin tapahtuu sellaista, jota ei soisi tapahtu-van ja joka aiheuttaa hänelle paljon vaivaa ja työtä. Kristus nimittääkin tätä elämää joka-päiväiseksi vaivaksi eli onnetto-muudeksi, toisin sanoen kaiken-laiseksi turmaksi, vastukseksi, haitaksi, että me tietäisimme sen ja olisimme sen varalle va-rustuneita, ettemme antaisi minkään sellaisen peloittaa it-seämme hyvää tekemästä ja et-temme heittäytyisi maailman syliin, osallistuaksemme sen vääryyteen ja pahuuteen, siten saattaen sekä itsemme että muitakin turmioon ja kado-tukseen.

L u t h e r

Koska hänen päällään lepää Herran henki, niin se viisaus ja ymmärrys, joka hänellä oli, oli lähtöisin Isältä. Jeesus itse todisti: "Isä ja minä olemme yhtä." Ja edelleen sanotaan hänen päällään lepäävästä hengestä: "Neuvon ja voiman henki, tiedon ja Herran pelon henki." Eikö nämä kaikki tulleet ihmeteltävän tarkasti toteutumaan hänen täällä maanpäällä vaeltaessaan. Jo hänen lapsuudestaan kerrotaan: "Hän varttui viisaudessa iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä." Myöhemmin hänen opettaessaan kansaa sanottiin: "Hän opetti niinkuin se, jolla on valta eikä niinkuin heidän kirjanoppineensa." Kun fariseukset ja kirjanoppineet koettivat saada hänet sanoistaan ansaan, tunsivat heidän ajatuksensa. Apostoli Johannes Ilmestyskirjassa kertoo näkynsä Ihmisen pojasta, jonka silmät olivat kuin tulenliekki, siis läpitunkeva katse, jota ei yksikään ihminen pystynyt väistämään. Vallastaan Jeesus itse sanoi: "Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä."

Vielä Jesaja ennusti Jeesuksen toiminnasta: "Hän halajaa Herran pelkoa, ei hän tuomitse silmän näöltä eikä jaa oikeutta korvan kuulolta, vaan tuomitsee vaivaiset vanhurskaasti ja jakaa oikein oikeutta maan nöyrille; suunsa sauvalla hän lyö maata ja surmaa jumalattomat huultensa henkäyksellä." Sellainen on meidän Vapahtajamme Jeesus Kristus.

Tässä luvussa puhutaan vielä siitä, miten tämä Isain juuri tulee olemaan kansojen lippuna. Hän on voitonlippu ihmiskunnalle. "Hän lunasti meidät kadotetut ja tuomitut ihmiset synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta, ei kullalla eikä hopealla vaan pyhällä kalliilla verellään, että minä hänen omansa olisin." Jeesus Vapahtajamme on saavuttanut tämän voiton, suorittanut lunastustyönsä jokaisen ihmisen kohdalta. Tie taivaaseen on avoin, ilman ehtoja.

Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti, vakuuttaa Pyhä sana. Tänäkin jouluna hän on tarjoamassa parhainta lahjaansa, perintöosaa iankaikkiseen elämään. Eikö kelpaa? Hylkäätkö hänen kutsunsa pitäen sitä joutavana kehoituksena. Toinen vaihtoehto on hukkaa. Kolmatta tietä, vaikkapa pakotietä, ei olekaan.

Hyvä opistoväki, entiset ja nykyiset opistolaiset, kannattaa jäädä miettimään mikä on suhteemme Vapahtajaan. Olenko hänen vihollisensa vai kuulunko hänen omiensa joukkoon? Kehoittaisin niitä opistolaisia, jotka ovat hänen seuraajiaan, rukoilemaan niiden puolesta, jotka vielä kulkevat maailman harhateillä, oman voimansa varassa, että heillekin kirkastuisi Vapahtajan lunastustyö. Jokaisen ihmisen ylimpänä ilon aiheena pitäisi tänäkin jouluna olla se tosiasia, että nimi on kirjoitettu elämän kirjaan.

Ylistys, kunnia ja kiitos Vapahtajallemme Jeesukselle Kristukselle, kun hän on päästänyt meidät synneistämme verellään ja siten valmistanut pääsyn iankaikkiseen elämään.

Hilma-täti

Joulurauha — miten sen koen?

Muistan, miten isovanhemmilleni tulleissa joulukorteissa luki ”Joulurauhaa”. Mieleeni on jäänyt noiden korttien kuva-aihe ja värit. Himmeät, sointuvat värit, hennoin viivoin piirretty yksinkertainen kuva, joka jo sinänsä toi mieleen sen ajatuksen, minkä lähettäjä oli halunnut vastaanottajalle antaa — joulurauhaa Sinulle.

Joulurauha — vanhojen yksinoikeusko? Tuskinpa.

Helena Kaltiainen

Joka vuosi juuri synkimpään aikaan saamme nauttia joulun tulosta. Se ei välitä pimeydestä eikä pahasta ilmasta. Ei köyhyys eikä rikkaus ole sen tulolle esteenä. Se saapuu aina ja kaikkialle. Eri asia on, kuinka otamme sen vastaan. Jääkö se meille vain pinnalliseksi juhlaaksi, josta hetken nautimme ja jonka huomenna unohdamme? Vai haluammeko viettää todella rikasta juhlaa? Jos joulun sanoma ja sen sankari jäävät pois, menettää suuri kodin juhla sille kuuluvan arvon. Siellä, minne joulu todella tulee, ei tarvitse olla loisteliasta. Joulu on suurimman lahjan juhla. Kuinka voisi kurjuus ahdistaa, kun tiedämme, että vierellämme on paras turvamme ja auttajamme. Tämän tuntien ei meiltä köyhydessäkään mitään puutu.

Sirpa Sottinen

On aattoamu. Taivaalla vilkuttavat tuhannet tähdet. Näen suuren kointähden, joka loistaa kirkkaampana muita. Eteeni kangastuu kuva Betlehemin tallista. Näen lapsen, joka valkeissa kapaloissa nukkuu seimessä. Marian herkiltä kasvoilta kuvastuu äidin onnellinen hymy. Tallin yläpuolella loistaa tähti, jonka johdatuksesta paimenet löysivät Jeesuksen, joulun lapsen. Kaikki elää. Näen heidän liikkeensä, sauvojen kopsahdukset kallioon ja katseen, joka nöyrtyy kiitokseen Jeesuksen edessä.

— — —

Ikkunalaudalla takoo pieni talitiainen jäätynyttä rasvaa. Vä-
lillä se katsoo akkunasta sisään, mutta arkuus valtaa sen, ja niin
se pyrähtää lentoon.

— — —
Illalla palavat kuusen kynttilät. Olemme kaikki hiljentyneet
kuuntelemaan evankeliumia. Kirkkaana kaikuu "Enkeli taivaan"
jokaisen suusta. Kaikkien on hyvä olla. Tunnumme joulun todeli-
sen merkityksen. Tunnumme joulun rauhan.

Vappu Reijonen

Sana joulurauha tuo mieleeni tasaisen, tuoreen lumen maassa
ja puiden oksilla; tynnen, hiljaisen maalaismaiseman, johon kuu-
luu valkeat järvenulapat ja kallioiset vaaramaisemat. Siihen kuu-
luu myös kuusenhaku aattoamuna ja saunassa käynti illalla,
kynttilöiden ja tähtisadetikkujen sytyttäminen, isän aloittama
jouluvirsi ja vanhimman veljen lukema joulu-evankeliumi, joulu-
aamun aikainen herätys ja matka joulukirkkoon.

Pertti Turunen

On kuin koko jouluaatto henkälisi jotakin käsittämätöntä tai-
kaa. Ilmassa on juhlan tuntua. Kiireisinä valmistellaan viimeisiä
askareita. Avarassa pirtissä seisoo vihreäoksainen kuusi koristel-
tuna joulun asuun. Asunto henkii puhtautta ja joululaulut kaiku-
vat radiosta.

Perhepiiri kokoontuu jouluaterialle. Pitkä pöytä notkuu joulu-
herkuista. Kynttiläin lepattavien liekkien valossa luetaan joulu-
evankeliumi ja hiljennytään. Joulun sanoma tavoittaa jokaisen.

Sirpa Suhonen

Pienenä ollessani en ymmärtänyt joulun merkitystä ja sen sa-
nomaa. Kävi vain joulupukki, joka toi lahjoja. Isot ihmiset puhui-
vat jostakin Jeesus-lapsesta. Nyt käsitän jo paremmin joulun
merkityksen. Vai käsitänkö? En tiedä itsekään. Atomiajan mel-
keessä jää joulun sanoma helposti syrjään. Se unohtuu kaiken
ulkonaisen varjoon. Joulu tuo viestin, että eräässä kaupungissa,
kaukana Betlehemissä on syntynyt lapsi, joka on Kristus, Herra.
Hän tuli tänne maailmaan vapauttamaan meidät synneistämme.
Hän syntyi halpaan seimeen ollakseen kaikkien Vapahtaja. Tai-
vaallinen kuningas on syntynyt. Kohottakaa ylistyslaulu Juma-
lalle!

Tapio Tuononen

SAVAARA
vi Valkone

(Jst. ...oa 2:lta siv.)

...nän oppii rakastamaan lähimmäistään. Rakaste-
tun ja kunnioitetun ihmisen kanssa on vaikea riidellä, hänelle
on vaikea olla ilkeä jne. Tuollaisen ystävän kanssa olemme mie-
llemme rauhassa, annamme hänelle paljon anteeksi ja olemme
valmiit myös pyytämään häneltä omat rikoksemme anteeksi.

"Kunnia Jumalalle korkeuksissa" on rauhan sanomaa. Se sisäl-
tää jo itsessään sanoman: "Rauha ihmisten kesken, joita koh-
taan hänellä on hyvä tahto." Jumala tahtoo jokaiselle vain hyvää.
Hän on rakastava Isä, joka ei tahdo kenenkään hukkuvan vihol-
lisen pauloihin. Me saamme joulua viettää suurena valon ja rau-
han juhlan. Silloin muistamme, kuinka Jumala suuressa rak-
kaudessaan antoi syntyä tuon SEIMEN LAPSEN, josta tuli mei-
dän Pelastajamme ja Lunastajamme. Hän, suurin lahjamme, on
antava meille myös oikeata lahjojen jakamisen mieltä, niin että
ilo tarttuisi ja kasvaisi ympäristössämme. Joulun Herra on elä-
män, rauhan, ilon ja onnen antaja tänä jouluna ja jokaisena
päivänä joulun jälkeenkin.

Eino Orpana

